

Ik ben geen marineman, maar unitmanager bij de Toezichteenheid Binnenvaart van de Inspectie Verkeer en Waterstaat. Met 47 personen inspecteren wij het vervoer van gevaarlijke stoffen of de techniek aan boord van het vaartuig en de naleving van de vaartijden wetgeving. Zodoende surf ik wel eens op het Internet, op zoek naar binnenvaart-gerelateerde zaken. Ik zocht iets over passagiersschepen en kwam via "Mr. Jan Elshout", een naam die in mijn geheugen gegrift staat, vervolgens op jullie site.

Ten tijde van deze vreselijke brand was ik matroos bij de rivierpolitie in Rotterdam. Mijn leeftijd was toen 16 jaar (geb. datum 07-02-1955). Die bewuste morgen had ik ochtenddienst van 07:00 uur tot 15:00 uur. De voor elke dienst plaatshebbende briefing van de wachtcommandant gaf al aan dat er een ernstig ongeval tijdens de nachtdienst had plaatsgevonden. De "Sureté" een patrouillevaartuig van de rivierpolitie was daar nog aanwezig en wij moesten dat vaartuig aflossen. Die bemanning had nachtdienst van 22:00 uur tot 07:00 uur gehad. Wij zijn met de "Scotland Yard" naar de opgegeven locatie gevaren. Onze bemanning bestond uit een bootcommandant (brigadier), een kapitein (hoofdagant), een agent, een motordrijver en ikzelf als matroos. Ter plaatse aangekomen zagen wij dat een passagierschip volledig in vlammen was en dat de blussing in volle gang was. Het bleek te gaan om het logementschip "Mr. Jan Elshout", dat bij de RDM lag afgemeerd ten behoeve van marine personeel.

Ik weet niet meer het tijdstip waarop de brand was uitgebroken. Wij kregen wel van de andere bemanning te horen dat zij door de ruiten net boven de waterlijn diverse mensen hebben zien proberen door die ruiten naar buiten te komen. Dat was niet gelukt, dus wij wisten dat er meer dan één slachtoffer moest zijn. Het was onmogelijk bij dit schip te komen. De hitte was zo intens, dat de verf van het vooronder van ons schip bladderde. Wij waren om ongeveer 07:30 uur ter plaatse.

Het heeft tot zeker 10:00 uur geduurd voordat het schip voldoende afgekoeld was om aan boord te komen. Zelfs toen waren sommige plekken nog zo heet dat je je handen eraan kon verbranden. Degenen die dit lezen wil ik wel even meegeven dat de tijd die het duurde om in 1e instantie nog denkend dat je levens kan redden en vervolgens pas om rond 10:00 uur aan boord te kunnen gaan van de "Mr. Jan Elshout" een ervaring is die zich niet laat omschrijven. Uiteindelijk toen wij in het middenschip via de hoofdingang naar binnen konden gaan was een eerste aanblik al voldoende om te zien wat wij konden verwachten. Alles was zwart en ik zal nooit de verbrande hand vergeten, die net boven de puinhoop uitstak. Die persoon was nog geen meter van zijn of haar redding verwijderd geweest.

Zoals op de geplaatste foto te zien, werden de stoffelijk overschotten door politie en brandweer personeel uit het onderschip gehaald en afgevoerd. Hoeveel slachtoffers er waren weet ik niet meer precies. Op jullie site staat 8. Ik heb in mijn hoofd 7 zitten. Ik heb de laatste bergingen ook niet meegemaakt.

Mijn bootcommandant kwam gedurende de berging naar mij toe. Later vertelde hij mij dat hij vreselijk geschrokken was dat ik ook brancards aanpakte. In de consternatie rondom het ongeval was hij mijn leeftijd uit het oog verloren en wilde dat (te laat) corrigeren door mij het toilet in de gewonden-hut te laten schoonmaken. We kwamen overeen dat het de koperen lamp in de stuurhut moest worden.

De lezer kan zich wel voorstellen hoe de stemming bij ons aan boord was. De oorzaak van de brand weet ik niet. Er was een feestje aan boord van het logementschip en tijdens dit feest brak er brand uit. De op het onderdek aanwezige mensen hadden geen kans. Die kleine rotraampjes (zie de foto van de blussende brandweerman) boden geen vluchtweg. Dit moet zo vreselijk voor de toenmalige marine-collegae geweest zijn. Om nog maar niet over de nabestaanden te spreken.

Vanuit mijn huidige werk weet ik wel dat na dit ongeval de eisen voor passagiersschepen enorm veel strenger geworden zijn; met name t.a.v. vluchtwegen en brandveiligheid. Helaas weer een typisch geval van "het kalf en de put".

Ik hoop dat ik een kleine bijdrage heb kunnen leveren en dat jullie hier iets aan hebben. Sorry dat ik niet wat meer details van het ongeval op zich heb. Maar je zult begrip hebben voor het feit dat het op mij ook veel indruk heeft gemaakt.